

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПОРЯДКУ УПРАВЛІННЯ ПІДРОЗДІЛАМИ (TLP)

У статті розкриваються основи управління підрозділами й обґрунтовується системність планування та підготовки до виконання поставлених завдань командирами механізованих підрозділів за стандартами НАТО.

Визначена процедура управління підрозділами, початок управлінських функцій (діяльності) командира взводу після отримання попереднього бойового розпорядження, бойового розпорядження чи бойового наказу від старшого командира до завершення завдання. Після отримання нового (уточненого) завдання процес управління підрозділами починається з початку, згідно визначених та обґрунтованих 8 кроків процедури управління підрозділами. При цьому, загальний алгоритм дій командира взводу – планування, розрахунок часу, оцінювання обстановки, підготовка підрозділу, виконання завдання тощо залишається сталим та будуть розкриті в основній частині статті. Підкреслено, що порядок управління підрозділами включає послідовність дій, що допомагає командирам ефективно використовувати доступний час для видачі наказів та виконання завдань за призначенням. Порядок управління підрозділами за процедурою TLP (troop leading procedures) не є жорстким зводом правил, які виконуються у певній послідовності. Деякі дії можуть виконуватися одночасно чи в порядку, який відрізняється від того, що вказаний у викладенні основного матеріалу. Порядок управління підрозділами є процедурою, що застосовується відповідно до ситуації, тактичної обстановки, бойового досвіду командира взводу та командирів відділень, наявності часу на прийняття рішення, погодними умовами тощо. Завдання, пов'язані з деякими діями (такими як початок виконання завдання, відання попереднього наказу, проведення розвідки (рекогносцирування)) у процесі виконання можуть повторюватися декілька разів.

Прийняття рішення, як остаточно обраного варіанту дій командиром підрозділу з переліку можливих, зазвичай здійснюється на найближчому до ведення бойових дій місці – пункті управління (командно-спостережному пункті) після чіткого, однозначного усвідомлення ситуації. Процес управління підрозділами починається тоді, коли командиру взводу відповідним наказом старшого командира повідомляють про майбутнє завдання та здійснюється постійно зі стаціонарного або рухомого ПУ. Заключний етап – контроль та перевірка плану відбувається в ході виконання завдання командиром. Поточна інформація щодо порядку управління підрозділами обробляється в умовах обмеженого часу. Всі кроки мають бути виконані, навіть у скороченій формі. Таким чином, запропоновані кроки процедури управління підрозділами спрямована на допомогу командирі швидко розробити і видати бойовий наказ.

Ключові слова: порядок управління підрозділами; управління підрозділами за процедурою TLP; попереднє бойове розпорядження; кроки процедури управління підрозділами; бойовий наказ.

Вступ. Порядку управління підрозділами у всіх ланках управління за стандартами НАТО передуватиме: розробка концепції операції (бою, тактичних дій) (далі – бою); розподіл обов'язків та завдань між підлеглими, які необхідно виконати негайно; опис варіантів дій, їх підготовка; розроблення схеми (макету) в тактичній ланці у спрощеному вигляді.

Концепція бою описує, як командир передбачає його розвиток від початку до завершення. Концепція бою описує взаємозв'язок між діями, подіями та завданнями й пояснює, яким чином ці завдання приведуть до виконання місії. Концепція лише допомагає командирам у управлінні і не повинна розглядатися як жорсткий сценарій. Так, концепцією наступальних дій є зосередження в районі, тактичне приміщення на визначені рубежі (позиції), дії на об'єкті, нарощування зусиль та зміна бойових порядків. Для оборонних дій – інженерне обладнання місцевості перед своїми позиціями та своїх позицій, оборонні дії, проведення

контратаки з метою відновлення втраченого положення, нарощування зусиль, зміна бойових порядків, відновлення боєздатності [1-3].

Розробляючи концепцію бою, командир усвідомлює та обирає для себе найкращий спосіб використання рельєфу та місцевості, враховує сильні сторони свого підрозділу, слабкі сторони підрозділу противника. Усвідомлення, зокрема, включає запит старшого командира на застосування артилерії для здійснення вогневої підготовки, підтримки атаки та забезпечення всіх видів маневру. Потім він розробляє заходи контролю за маневром, щоб «як зрозуміліше довести його намір, поглибити розуміння схеми маневру, попередити ведення дружнього вогню та уточнити завдання і цілей вирішальної, формуючої та підтримуючої операцій» [2,3,6]. Командир також визначає аспекти всебічного забезпечення розробленого варіанту бою (тактичних дій).

Розподіл обов'язків. Командир розподіляє відповідальність за кожне завдання між підлеглими. Проте, незалежно від існуючого командного ланцюжка, розподіл обов'язків не повинен порушувати структуру виконання завдання. Командир повинен бути впевненим, що всі підрозділи, які знаходяться під його безпосереднім керівництвом, додані та підтримуючи підрозділи були залучені до виконання операції (бою) в якості підрозділів першого (другого) ешелонів або резерву, все обладнання і військово-технічне майно розподілено між підрозділами залежно від його ролі в бою й головне, щоб до кожного підрозділу під час підготовки до виконання завдання був доведений бойовий наказ (розпорядження) або інша відповідна команда. Командир повинен уникати зайвих складних командних структур та підтримувати цілісність підрозділів, де це можливо.

Опис варіантів дій та підготовка їх схеми (макету). Командири невеликих підрозділів для опису концепції бою в основному використовують опис варіанту своїх дій та макет місцевості. Ці два елементи – основа для 3 пункту бойового наказу (OPORD – Operations Order). Варіант дій визначає, як підрозділ буде виконувати місію (завдання) в певний проміжок часу самостійно або у взаємодії з сусідами.

Опис варіанту дій містить докладну інформацію про те, як часткове завдання підрозділу забезпечить виконання операції старшого командира; вирішальний момент операції і чому він є вирішальним; вид оборони; вид маневру під час наступу; район її проведення.

Схема (макет) варіантів дій (за бойовим статутом механізованих військ ЗС України – схема взводного опорного пункту) це один або декілька аркушів креслень, які допомагають командирі описати хід бою. Схема дає уявлення про порядок маневрених дій і допомагає командирі описати завдання в контексті бойового статуту. Опис варіантів дій та їх схема зосереджуються на вирішальному моменті. В описі варіантів дій вказується [1-3]:

- вирішальний момент і що робить його вирішальним;
- форма маневру або вид оборонної місії;
- завдання і мету штатних, підтримуючих та доданих підрозділів;
- пріоритети застосування резерву;
- найважливіші завдання при веденні бойових дій;
- кінцевий результат.

Схема варіантів дій повинна визначити, яким чином підрозділ має намір сконцентрувати свою бойову потужність у вирішальний момент. Після накладання на карту місцевості (за бойовим статутом механізованих військ ЗС України – робоча карта командира), схема варіантів дій стає для підрозділу планом виконання завдання.

Аналіз останніх досліджень. Аналіз першоджерел [1,3], перекладів та публікацій [2,4,5], керівних документів ГШ ЗС України [6,7], матеріалів науково-практичної конференції [8] свідчить, що впровадження порядку управління підрозділами за процедурою TLP як елементу переходу на стандарти НАТО є не чим іншим як щоденною, плановою роботою у військах. Для освітнього процесу – сьогоднішня задача уточнення (внесення змін) у тематичні плани підготовки курсантів, громадян, які навчаються за програмою підготовки офіцерів запасу й набуття практичних навичок офіцерами тактичної ланки в управлінні підрозділами після вивчення теоретичного матеріалу.

Військовий інститут імені Тараса Шевченка як один з провідних військових ВВНЗ України є в авангарді підготовки курсантів за процедурою TLP і саме цей досвід повинні врахувати в освітньому процесі викладачі, що здійснюють підготовку офіцерів запасу на факультеті післядипломної освіти.

Метою статті є: визначення порядку управління підрозділами тактичної ланки за процедурою TLP; стисла характеристика 8-х кроків процедури управління підрозділами, обґрунтування необхідності внесення змін до тематичних планів модулів навчання розділу III «Тактична та тактико-спеціальна підготовка» навчальної дисципліни «Військова підготовка» у Військовому інституті Київського національного університету імені Тараса Шевченка за всіма військово-обліковими спеціальностями.

Виклад основного матеріалу. Порядок управління підрозділами за процедурою TLP включає 8 кроків [1 - 3]:

Отримання завдання.

Видача попереднього бойового розпорядження.

Розробка попереднього плану.

Початок руху (виконання завдань).

Проведення розвідки (рекогносцирування).

Завершення складання плану.

Видача бойового наказу.

Контроль та перевірка плану.

Кроки 1,2 виконуються по порядку, а кроки 3-8 можна виконувати не дотримуючись жорсткої послідовності. Також можна виконувати одночасно декілька кроків. В умовах бою командир може не мати достатньо часу для детального виконання кожного кроку, але необхідно *застосовувати дану процедуру*, щоб бути впевненим що нічого не залишилося поза увагою. Кількість часу, яка є в розпорядженні командира, буде впливати на кількість деталей, які приймаються до уваги на кожному кроці процедури. У разі отримання нової інформації план необхідно оновити та скоригувати.

Після отримання завдання, час завжди обмежений, тому його необхідно використати розумно. З усіх доступних ресурсів лише час не можливо повернути назад. Необхідно використати не більше 1/3 доступного часу на планування і видачу Бойового наказу. Підлеглому особовому складу потрібно надавати 2/3 часу, на складання плану та підготовки їхньої частини завдання. Цей процес відомий як «правило 1/3, 2/3». Щоб добре розподілити час, необхідно використовувати протилежне, або зворотне планування (відштовхуючись від часу проведення атаки або початку виконання завдання).

Крок 1 – отримання завдання. Командири визначають завдання для своїх підрозділів і встановлюють час на його виконання. Вони можуть провести попередній (загальний) аналіз наказу використовуючи МЕТТ-ТС (Mission, Enemy, Terrain and Weather, Troops Available, Time, Civilian Considerations – бойове завдання, противник, свої війська, місцевість, час, цивільна складова). Детальний аналіз МЕТТ-ТС проводиться лише після видачі WARNORD (Warning Order – бойовий наказ). Командири взводів отримують завдання декількома способами: або у формі Попереднього бойового розпорядження або Бойового наказу.

На основі інформації із отриманого завдання (висновків з нього), командир повинен: оцінити час необхідний для підготовки та виконання завдання; підготувати початковий графік планування та виконання завдання; провести початковий аналіз часу, який є для планування; визначити загальну кількість часу, який є на планування та підготовку; проаналізувати час, який є для підготовки свого підрозділу; підготувати початковий графік виконання основних заходів з розподілом часу за елементами.

Крок 2 – видача попереднього бойового розпорядження. Попереднє розпорядження – це повідомлення про дії, які необхідно буде виконати. Попереднє бойове розпорядження менш деталізоване ніж Бойовий наказ. Якнайшвидша віддача Попереднього бойового розпорядження дозволяє підлеглому особовому складу почати власне планування та підготовку (паралельне планування) до того часу, поки буде розроблено Бойовий наказ. Коли

командир отримує більше інформації, то видаються оновлені Попередні бойові розпорядження, які надають особовому складу всю відому командирі інформацію.

Попереднє бойове розпорядження відповідає 5 пунктам формату Бойового наказу та включає наступне: тип операції; місце проведення операції; первинний розрахунок часу; здійснення необхідної розвідки; здійснення необхідних переміщень; вказівки щодо планування та підготовки (включаючи розрахунок часу); вимоги щодо загальної інформації; вимоги командира щодо критичної інформації.

Зміст Попереднього бойового розпорядження:

1. Обстановка (зона особливої уваги; район ведення дій; війська противника; додані і виведені з підпорядкування сили і засоби).

2. Завдання (хто; що; коли; де; чому).

3. Виконання (концепція бою (операції); завдання підпорядкованих підрозділів; вказівки щодо взаємодії).

4. Забезпечення (матеріально-технічне забезпечення; обслуговування особового складу; забезпечення системи охорони здоров'я).

5. Управління та зв'язок (управління, контроль, зв'язок).

Крок 3 – Розробка попереднього плану. В ситуації коли час обмежено, командир розробляє лише один варіант дій COA – (Course of action). Якщо час дозволяє, з метою порівняння, він може розробляти яку завгодно кількість варіантів дій. Командир починає крок 3 Порядку управління підрозділами після того, як він віддасть власне Попереднє бойове розпорядження і після того, як він отримає наступне попереднє бойове розпорядження від старшого командира.

Етапи 3-го кроку:

1. Аналіз (усвідомлення) завдання.

2. Загальна характеристика МЕТТ-ТС:

- аналіз завдання (підрозділів одним та двома рівнями вище, задача свого підрозділу, обмеження та заборони, основні, допоміжні, найважливіші, переформульовані);

- оцінка противника (IPB – information preparation of the battlefield, інформаційна підготовка поля бою; тактичний аналіз; сильні сторони; можливості);

- оцінка місцевості і погодні умови (ОАКОС – obstacles, avenues of approach, key terrain, observation, and cover and concealment, перешкоди, шляхи підходу, ключові ділянки місцевості, сектори спостереження та обстрілу, захисні та маскувальні властивості);

- аналіз військ та наявність підтримки;

- аналіз наявного часу;

- цивільні фактори;

3. Оцінка ризиків та розробка ключових моментів.

4. Розробка та вибір варіанту дій.

5. Розробка концепції операції.

6. Розподіл обов'язків.

7. Опис варіантів дій та підготовка їх схеми (макету). Командири невеликих підрозділів для опису концепції місії в основному використовують опис варіанту своїх дій та макет місцевості. Ці два елементи - основа для 3параграфу бойового наказу (OPORD).

8. Варіант дій визначає, як підрозділ буде виконувати місію.

9. Аналіз варіантів дій (воєнна гра).

10. Воєнна гра.

11. Порівняння і вибір варіанта дій.

Крок 4 – Початок руху (виконання завдань). Командири ініціюють виконання заходів, які необхідні для продовження підготовки до виконання завдання. Цей крок може бути проведений у будь-який час протягом усього TLP. Він може включати переміщення до району зосередження, до бойової позиції або іншого району операційної зони.

Підрозділи можуть здійснювати переміщення, залежно від ситуації, без командира підрозділу під командою сержантів. Командир підрозділу буде переміщуватись з рештою сил до початку виконання завдання. Це часто робиться для проведення наступного кроку TLP.

Структура бойового наказу

I. Обстановка

*Район відповідальності (операції) –
місцевість; погодні умови
Сили противника.
Останні дані розвідки –
власні війська; на 2 рівні вище; на рівень
вище;
сусідні підрозділи
Додані або виділені підрозділи –
Хто /Чому.*

II. Завдання

*Хто ?
Що ?
Де ?
Коли ?
Чому ?*

III. Виконання

*Намір (задум) командира.
Концепція операцій.
Схема переміщення і маневру –
пояснення з початку до кінця.
Задачі для підлеглих підрозділів.*

Координуючі інструкції –

*графік часу; критичні вимоги командира до
інформації FFIR (Friendly Force
Information Requirements); пріоритетні вимоги
щодо розвідки; відомості про дружні сили і
засоби заходи контролю за зменшенням ризику
правила ведення бойових дій складова
навколишнього середовища; захист військ*

IV. Забезпечення

Логістика –

*технічне обслуговування; перевезення;
польове обслуговування.
підтримка особового складу –
вирішення питань EWP – electronic warfare plan*

медичне забезпечення –

*надання медичної допомоги, евакуація
поранених, медичні профілактичні заходи*

V. Командування і сигнали

*Командування – місце знаходження
командирів.*

Контроль – місце розташування КП (КСП).

Сигнали – радіочастоти, паролі, сигнали.

Крок 5 – Проведення розвідки (рекогносцирування). Командир повинен провести розвідку особисто та порівняти її з розвідувальною інформацією вищого штабу. Якщо можливо, командири повинні залучити для проведення розвідки (рекогносцирування) підлеглих командирів. Це дає можливість оглянути більше території і оцінити сили противника. Проведення розвідки також допомагає підлеглим командирам зрозуміти, як бачить операцію (бій) їхній командир.

Проведення розвідки командиром може включати переміщення до вихідного рубежу (LD – Line of Departure) або за його межі; розвідку району бойових дій; відхід від переднього краю ведення бойових дій назад до району зосередження взводу або висування на бойову позицію уздовж шляхів підходу противника. Якщо це можливо, командири повинні обрати тактично важливі пункти з найкращою можливістю огляду точки вирішальних дій.

Характер розвідки, її обсяг та тривалість залежить від тактичної обстановки і наявного часу. Результати та висновки з розвідки командир повинен включити у свій аналіз (розрахунок) часу. Він також повинен розглянути питання про те, як повідомити про зміни у плані своїм підлеглим і як ці зміни вплинуть на його план, дії підлеглих та інші підрозділи підтримки.

Крок 6 – Завершення планування. Під час цього кроку обраний (або уточнений) план дій командир перетворює у **бойовий наказ**.

Готуються оверлеї, уточнюється перелік цілей для ураження артилерією з закритих вогневих позицій, завершується розробка команд та сигналів для управління підрозділами, а також оновлюється попередній план на основі останніх даних розвідки.

Також командири готують матеріали для брифінгу, які можуть їм знадобитися, під час доведення бойового наказу підлеглим. Використання наведеної нижче структури бойового наказу допомагає пояснити усі аспекти операції (бою), врахувати місцевість, противника, підрозділи вищого рівня і сусідні підрозділи, завдання свого підрозділу, порядок виконання завдання, підтримку і децентралізацію управління в певні періоди операції (бою).

Цей формат також слугує контрольним списком, щоб гарантувати, що охоплено всі елементи операції. Він також дає підлеглим точне розуміння дій від самого початку і до кінця.

Крок 7 – Видання бойового наказу. Бойовий наказ точно і стисло пояснює намір командира і концепцію того, як він передбачає виконання підрозділом завдання. Бойовий наказ не повинен містити зайвої інформації.

Бойовий наказ доводиться до відома підлеглих швидко і таким чином, щоб підлеглі могли зосередитись і зрозуміти задум командира, а не просто дослівно копіювати те, що він сказав. Командир, в свою чергу, повинен підготувати і доповісти бойовий наказ впевнено і швидко, щоб вселити в підлеглих впевненість у своїх діях.

При виданні бойового розпорядження командир повинен впевнитися, що його підлеглі розуміють і притримуються його концепції, що може бути зроблено, коли і як саме. Вони повинні розуміти, як усі взводи повинні працювати разом, щоб виконати завдання. Вони також повинні розуміти, завдання взводу, хто підтримує, наміри старшого командира.

Кожен підлеглий повинен підтвердити, що він розуміє замисел командира і те, як завдання повинно бути виконано з урахуванням вирішального фактору. Це коротке підтвердження дає можливість визначити, чи є якісь недоліки або непорозуміння.

Крок 8 – Контроль та перевірка плану. Останній етап порядку дій командира з управління підрозділами є вирішальним. Після видання бойового наказу командир та підлеглі йому командири повинні забезпечити необхідні дії, а задачі повинні бути виконані заздалегідь, до завершення завдання. І офіцери, і сержанти повинні перевіряти все, що є важливим для завершення завдання. Це включає, але не обмежується: проведення чисельних інструктажів з приводу всіх аспектів бою; наявність заступника командира у кожному підрозділі для виконання обов'язків командира за умови його відсутності; заслуховування бойових наказів підлеглих командирів; перевірка плану дій; перевірка стану зброї і її готовності до використання; перевірка технічного обслуговування озброєння та військової техніки; виконання заходів безпеки у всіх видах діяльності.

Перевірка відпрацювань. Відпрацювання – це практичні заняття, які проводяться з метою підготовки підрозділів до майбутньої операції. Вони є дуже важливими, оскільки забезпечують підготовку, координацію, розуміння плану і наміру командира. Командири не повинні недооцінювати важливість відпрацювань. Відпрацювання повинні бути інтерактивними, підлеглі маневрують свої реальні бойові машини або використовують моделі машин або їх імітацію з озвучуванням дій підрозділу. Під час кожного відпрацювання увага надається тому, як підрозділ, який дозволяє підлеглим підрозділам відпрацьовувати дії, передбачає власну схему маневру [5].

Командири можуть проводити декілька видів відпрацювань, які включають: перевірочні інструктажі; загальновійськові відпрацювання (тактико-стройові заняття); відпрацювання з підтримки (вогневий супровід, забезпечення); відпрацювання взаємодії тактичних завдань бойових груп та пунктів управління.

На відпрацюваннях необхідно дотримуватись методики «повзти-йти-бігти», коли це можливо. Це готує особовий склад до умов, максимально наближених до бойових. Формами відпрацювань можуть бути [3]: повне (генеральне); у неповному складі (тільки ключові особи); макету місцевості; макету місцевості у цифровому форматі; схеми місцевості; карти місцевості; відпрацювання з комунікаційними мережами.

Зокрема, відпрацювання з комунікаційними мережами підрозділи здійснюють через глобальні або локальні комп'ютерні мережі. Командири і штаби практикують ці відпрацювання, обговорюючи найважливіші частини операції (бою) за допомогою мережі радіозв'язку в послідовності, яку встановлює командир. Підрозділ відпрацьовує тільки критично важливі частини операції (бою). Усім учасникам потрібні справні (реальні) інформаційні системи, виданий напередодні бойовий наказ і оверлеї. Командні пункти повинні спостерігати за розвитком бою під час відпрацювань з комунікаційними мережами.

Висновки. В статті, в загальних рисах, визначена процедура управління та прийняття рішення за стандартами НАТО – TLP. Автори наголошують, що TLP не є жорстким зводом

правил, які виконуються у певній послідовності. Деякі дії можуть виконуватися одночасно чи в порядку, який відрізняється від того, що вказаний у викладенні основного матеріалу.

По-друге, при виконанні бойових завдань в СВ ЗС країн НАТО застосовуються дві основні процедури командування та управління військами (підрозділами):

– процес прийняття військових рішень (military decision making process – MDMP), який застосовується на рівні від батальйону і вище;

– процедура управління військами (troop leading procedures – TLP), яка застосовується в підрозділах на рівні від роти та нижче) [8,9] і саме ця структура розкрита авторами в статті.

По-третє. Слід відмітити, що процедури управління військами (підрозділами) описані не тільки в статутах, керівництвах для механізованих підрозділів і рейнджерів, але і в «Операційному процесі» (ADP 5-0), «Керівництві для командира і штабного офіцера» (АТТР 5-0.1) та інших настановах. Використання основ процедур TLP практично у всіх керівних документах воєнного відомства США, країн-членів НАТО підтверджує взаємозв'язок та залежність між методологією армійського проектування, військовим процесом прийняття рішення MDMP та процедурою управління TLP.

І останнє, необхідно внести зміни (коригування, доповнення) в робочі програми, погодити їх із Замовниками та в тематичні плани навчальних модулів. Зміни повинні торкнутися всієї тематики, що передбачає вивчення етапів підготовки бою (дій) та її основної складової – організації в ланці рота-взвод-відділення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Overview of troop leading procedures. Режим доступу: www.armystudyguide.com
2. Процес прийняття рішень під час бойових дій. Головний офіс: МКЧХ. К.: ICRCUA twitter.com/ICRC_ua, 2018 р.
3. Army troop leading procedures. Режим доступу: <https://www.part-time-commander.com/troop-leading-procedures/>
4. Поліщук Л.І., Климович О.К., Богуцький С.М., Пащетник О.Д. Процес прийняття рішення на ведення бойових дій в сухопутних військах збройних сил країн НАТО. Озброєння та військова техніка – 2018. – №4 (20). – с.3-8.
5. Поліщук Л.І., Климович О.К., Богуцький С.М. Алгоритм роботи органів управління в сухопутних військах збройних сил країн НАТО при прийнятті рішення на ведення бойових дій / Л.І. Поліщук, О.К. Климович, С.М. Богуцький // Зб. наук. праць – Одеса: Військова академія. – 2018. – № 2 (10). – с. 161-166.
6. Настава з підготовки персоналу у Збройних силах України. ВКП 7-00(01).01. Головне управління доктрин та підготовки ГШ Збройних сил України. К.: 2020, 52 с.
7. Доктрина підготовки сил оборони держави (введена в дію наказом Генерального штабу Збройних Сил України від 21.01.2020 № 18). К.: 2020, 37 с.
8. Розвиток законодавства України у сфері оборони: проблеми адаптації до стандартів НАТО та шляхи їх вирішення : матеріали науково-практичної конференції. м. Київ, 23 квітня 2021 р. / упоряд.: П.П. Богуцький, В.Г. Пилипчук, С. О. Дорогих. – Київ, 2021. – 376 с.

REFERENCES:

1. Overview of troop leading procedures. Access mode: www.armystudyguide.com
2. The decision-making process during hostilities. Head office: ICRC. К.: ICRCUA twitter.com/ICRC_ua, 2018
3. Army troop leading procedures. Access mode: <https://www.part-time-commander.com/troop-leading-procedures/>
4. Polishchuk L, Klimovich O., Bogutsky S., Pashchetnik O. The decision-making process for combat operations in the ground forces of NATO forces. Weapons and military equipment - 2018. - №4 (20). - p.3-8.
5. Polishchuk L, Klimovich O., Bogutsky S. Algorithm of work of governing bodies in the land forces of the armed forces of NATO countries when deciding on combat operations / L.Polishchuk, O. Klimovich, S.Bogutsky // Coll. Science. works - Odessa: Military Academy. - 2018. - № 2 (10). - p. 161-166.
6. Guidelines for the training of personnel in the Armed Forces of Ukraine. VKP 7-00 (01) .01. Main Department of Doctrines and Training of the General Staff of the Armed Forces of Ukraine. К.: 2020, 52 p.

7. The doctrine of training of the state defense forces (introduced by the order of the General Staff of the Armed Forces of Ukraine of 21.01.2020 № 18). K.: 2020, 37 p.

8. Development of Ukrainian legislation in the field of defense: problems of adaptation to NATO standards and ways to solve them: materials of the scientific-practical conference. Kyiv, April 23, 2021 / edited by: P. Bogutsky, V. Pilipchuk, SO Dear. – K.: 2021, 376 p.

**PhD Zaitsev D.V., PhD Prohorov O.A., D.Sci.Tech. Sieliykov O.V., Semeha S.M., Solodeeva L.V.
GENERAL PROVISIONS OF THE DEPARTMENT OF MANAGEMENT (TLP)**

The article reveals the basics of unit management and substantiates the systematic planning and preparation for the tasks assigned by the commanders of mechanized units according to NATO standards.

The procedure for managing units, the beginning of management functions (activities) of the platoon commander after receiving a previous combat order, combat order or combat order from the senior commander until the end of the task. After receiving a new (updated) task, the process of managing units begins from the beginning, according to the identified and justified 8 steps of the procedure of managing units. At the same time, the general algorithm of actions of the platoon commander - planning, calculation of time, assessment of the situation, preparation of the unit, task execution, etc. remains stable and will be disclosed in the main part of the article.

It is emphasized that the order of management of units includes a sequence of actions that helps commanders to effectively use the available time to issue orders and perform assigned tasks. The TOP (troop leading procedures) procedure is not a rigid set of rules that are followed in a certain sequence. Some actions may be performed simultaneously or in a different order from that specified in the presentation of the main material. The unit management procedure is a procedure applied according to the situation, tactical situation, combat experience of the platoon commander and unit commanders, availability of time for decision-making, weather conditions, etc. Tasks related to certain actions (such as starting the task, maintaining a preliminary order, conducting reconnaissance (reconnaissance)) in the process of execution may be repeated several times.

Decision-making, as the final choice of action by the unit commander from the list of possible, is usually carried out at the nearest place to conduct hostilities - control point (command and observation post) after a clear, unambiguous awareness of the situation. The process of unit management begins when the platoon commander is notified of the future task by the relevant order of the senior commander and is carried out constantly from a stationary or mobile control point (CP) (command and control post – CCP).

The final stage - control and verification of the plan takes place during the task by the commander. Current information on the order of management of units is processed in a limited time. All steps must be performed, even in abbreviated form. Thus, the proposed steps of the unit management procedure are aimed at helping the commander to quickly develop and issue a combat order.

Keywords: the order of management of divisions; management of units according to the TLP procedure; preliminary combat order; steps of the unit management procedure; battle order.